

EGYETÉRTÉS

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. KECSKEMÉTI-UTCA 6 SZ. HÍRDETESEK ÉS NYILTÁRÉ...

SZERKESZTŐSÉG BUDAPEST, IV. KECSKEMÉTI-UTCA 6. SZ. KÉSZÍTŐKÉZ NEM KÜLDÜNK VIZSZA...

Szilágyi Dezső.

Szilágyi Dezső belép a kormányba. Kinevezését a hivatalos lap még nem közölte...

Emelkedését a tanári hatáskörből egyik legmagasabb állami méltóságig tisztán tehet...

Szilágyinak a szónoknak leghatalmasabb szövetségese Szilágyi a tudós. Társadalmunknak és politikai életünknek a tudós nem...

A politikai harcban többször változtatta a harcvonalát. Első babérait a Deák-párt sorában aratta. A füzű után Tiszával szemben foglalt állást.

győződése, vagy politikai érzéke és taktikája, két elvhez mindenkor hű maradt...

A midőn tehát ma belép a Tisza-kabinetbe, elvfelelőssel nem vádolható, mert úgy a többség, mint a mérsékelt ellenzék...

Szilágyi Dezsőtől várja az ország a Tiszacsera megkopott, színhagyott liberalizmusának alapos felrészítését.

Szilágyi minden egyes tárczának külön-külön betöltését óhajtott, mert minden tárcza egész embert igényel.

Shrewsbury egyik római levelében azt mondja hazájáról, hogy Anglia új ország, a hol az sem tetszik a népeknek...

Szilágyi, a miniszter, először ellenfél lesz, a minővel a magyar képviselőházban ellenzék miniszteri székhől áll szemben.

Megbocsátják Szilágyi kormányalépését, mert emelkedését tisztá és nemes indokok kísérik.

polczára, mint valami elősdi növény. A rokkadó Tisza-kormány erejének fogytán Szilágyihoz folyamodott támogatásért.

Kibékíti, sőt megörvendeztetni a közvéleményt továbbá az, hogy hazafias reményeket fűz működéséhez.

S e remény nem csekély részben arra a beszédre van alapítva, melylyel az alkotmányjogot megvédelmezte a véderőjavaslattal.

A N. Fr. Pr. budapesti levelezője a többi közt ezeket tájvíz lapjának: Ez idő szerint még koraiak több tárczánál az államtitkár állások betöltésére vonatkozó hírek.

S van még egy más okunk is meglepődéssel időzőlni Szilágyit a kormányzateken. A leghatalmasabb európai államokban buzgó vakandók munkát végeznek a szabadság ellenségei.

Ez már nem Szilágyi, hanem ez a magyar nemzet érdeme. E jelenségnek ösztönös örömdöntő Remélik, hogy Szilágyi Dezsőben nem fog a nemzet annyi keserű csalódás után újabb csalódni.

totta az ajtót, hogy — szegény nyomorult — még egyszer, ötvendészer, azt mondja neki: anyagnal, szeretlek. Tegyük föl, hogy az anyaga háttal áll feleje, úgy hogy az arca meglátás a tükrökben.

biztosító intézmények fejlesztésétől. S ez igazság sulya előtt akarva, nem akarva kénytelen meghajolni mindenki, a kit a förlénelem e nemzet sorsának intézésére rendelt.

Budapest, április 4.

Szilágyi Dezsőnek, a ki az utóbbi napokban ismételen tárgyalásokat folytatott a miniszterelnökkel, a kabinetbe való belépése most már bebiztosított tekinthető.

A N. Fr. Pr. budapesti levelezője a többi közt ezeket tájvíz lapjának: Ez idő szerint még koraiak több tárczánál az államtitkár állások betöltésére vonatkozó hírek.

A felhivatalos B. C. a következőket írja: Tisza miniszterelnök a kabinet kiegészítésére vonatkozólag több irányban folytatott tanácskozásokot.

Ma reggel az jutott eszembe, hogy Fülöp talán nem szereti, hogy mágra maradjon, mialatt én a háztartási dolgaival vagyok elfoglalva.

Aludtam az éjjel. Ma reggel ismét erősenek, nyugodtnak érzem magamat, és képes vagyok arra, hogy Dunoyne Fülöp urat egy megcsaljam, mint a hogy ő megcsalt engem.

telve történt utalás arra, hogy a közlekedési rosszort sok fontos ügye, így elő sorban a vasúti tarifák ügye, a legközelebbi összehívásában áll a kereskedelem és ipar legfontosabb kérdéseivel és hogy viszont másrésztől a vízi ügyeknek kétféle való választása gyakran nagy hátrányokkal jár: az összes nemzetgazdasági tevének egyesítése egy miniszteriumban és egy önálló földmívelésügyi miniszteriumban tehát feltétele ajánlatos volna.

A román miniszterválaság.

Az események logikája nem várat magára. Az officiózusok mindennap még új próbákat tudnak találni arra, mennyire érdekeink kedvére történt Belgrádban a megpérlés változás, és már is egy új ponton kezdhetik czafoló és szépítő munkájukat.

Románia fővárosából egyszerre két dologról értesítik a világot. Az egyik az, hogy Károly király unokatestvére, aki eddig német házában nevelkedett, fölvette a román trónörökösnek címét.

KAIN ÖRÖKSÉGE.

REGENY. Irta: WILKIE COLLINS. MASODIK KÖTET. Harmadik időszelek: 1876.

Heléna naplójának folytatása.

Megállott, szemérem nyomta a zsebkendőjét és azután folytatta: — Barátom, a ki oly keserves kiábrándulást hozott reám, gnyos jejezeteket csinál arról, a mit mondok.

Emelt egy hét s én ki sem nyitottam a naplót. Napjaim egyetlen boldog áradatban folytak el. Fülöp elragadóan odaadó volt hozzám. Hő udvarlás, mely messze túl haladt minden e nemű hüvelyességét, melyet valaha Eugénie iránt tanultott, az imadásnak oly változatosságát és állhatatosságát mutat, melyet leírni képtelen vagyok.

Most érzek először magamban képességet az érem magasztos tetteire, ha a körülmenyek úgy hozná magukkal. Például képes volnék megmenteni hazamát, ha hazam érdemes volna rá.

Ismet három nap múlt el. Földi menyországom kepe kissé változni kezd. A L'âne d'or című gyönyörű francia regény szerzőjének talán igaza van, midőn azt mondja, hogy az emberi boldogság nem egyéb, mint álarcba öltözött nyomorúság.

Nevetett, mikor kérdeztem tőle, hogy történet-e valami, a mi bántotta. Természetes volt-e ez a nevetés? Megölelt és megcsókolt. Vajon nem egészen tettes-e ez? Egyebiránt magam is kedveltem magam. Ugy hiszem, lát is a fejem. Idegesség nyilván. Jobb lesz rá sem gondolni.

Ma reggel az jutott eszembe, hogy Fülöp talán nem szereti, hogy mágra maradjon, mialatt én a háztartási dolgaival vagyok elfoglalva. Ha így van bármennyire is gyűlölem is Miss Jilgallt, bármennyire iszonyodom is attól a gondolatól, hogy őt állítsam az életem házibírójává, mégis felfogom kérem, hogy foglalja el gazdasszonyi helyemet.

Amint visszafelé jöttem a fűtőházban — még most is alig bírom elhinni — valóságilag Miss Jilgallt pillantottam meg, a mint egy zalagos boltból jött ki!

Engem, mivel ép ellenkező irányban fordult, nem láthatott. Teljességgel nem volt tudomása arról, hogy megláttam, s én nem is szóltam neki ez óta. De észre vettem, hogy az orralanca szokatlan módon fityeg, és kérdeztem tőle, hogy hány óra. Azt felelte: «Nézz meg a magam óráján.» De az én óram megállott, mondom. «Az enyémé is?» felelt ő. Inyen el itt a házban; új ruhája pedig nem volt, a mióta csak ismerem. Mire kell neki pénz?

Engem, mivel ép ellenkező irányban fordult, nem láthatott. Teljességgel nem volt tudomása arról, hogy megláttam, s én nem is szóltam neki ez óta. De észre vettem, hogy az orralanca szokatlan módon fityeg, és kérdeztem tőle, hogy hány óra. Azt felelte: «Nézz meg a magam óráján.» De az én óram megállott, mondom. «Az enyémé is?» felelt ő. Inyen el itt a házban; új ruhája pedig nem volt, a mióta csak ismerem. Mire kell neki pénz?

Ma a Fülöp szemében, mikor nem gondolta, hogy ügyemmel kísértem, borús tekintetét vettem észre.

Talán csakugyan igaz, hogy több bennem az ész, mint a hevületesség. Vagy talán még igazabb, hogy a szívemben levő tűz, ha szelelemre gyulad, kis lánggal ég. Ugy hiszem, hogy inkább csak megjelentem, semmint elbújtam Fülöpöt. Viszonozta a kedveskedéseimet, de én éreztem, hogy nem komolyan, nem magától tette. Volt-e jogom panaszkodni? Hat én komolyan tettem-e? Magamtól tettem-e? Szívemből szerelmeskedünk egymással. Oh milyen együgyű voltam, hogy Mrs. Tenbruggentől kértém tanácsot!

Megállók kétség szállt meg egyszerre. Hátha ismét Eugéniehez hajlott a szíve? Olyan levél után, a milyét ő írt neki? Lehetetlen!

Tegnap óta három esemény, mely bármilyen csekélynek látszik is, valami rosszat jelent. Először: Miss Jilgallt, a ki valamikor örömet foglalta volna el a helyemet, most vonakodott felmenteni háztartási teendőim alól. Másodsor: Fülöp ismét odai volt hosszas sétára. Harmadsor: Mikor Fülöp levertem és mogorván jött vissza, rajta kaptam Miss Jilgallt, hogy érdeklődést és szánalmat kifejező arccal nézett reám. Mit jelentenek ezek a dolgok?

Kételkedni kezdek mindenkiben. Egyikük sem tördök velem, Fülöpöt sem véve ki, de legalább meg tudom cket felelmentni. Tegnep este egyszerre összeesem, mintha csak ledőlték volna. Valami rokkam lehetett. Az orvos őszintén megvallotta, hogy nem érti az okát. Örökre ledőltözött volna, ha nem sikerült volna eszméletre térnie.

Ugy áll azonban a dolog, hogy én okosabb vagyok mint az orvos. Nagyon jól tudom, hogy mi okozta az az ájulást. Düh — irítottat, határtalan, halálos düh volt az okozója. Most már abban a hidegvérű állapotban vagyok, hogy ép olyan nyugodtan tudok vissza pillantani arra az eseményre, mintha valami más lényval történt volna. Tegyük föl, hogy az a leány tudára adta a kedvesnek, hogy szereti, úgy, a mint még nem adta tudára soha. Tegyük föl, hogy abban a pillanatban, a mint kiment, ismét benyitotta az ajtót, hogy — szegény nyomorult — még egyszer, ötvendészer, azt mondja neki: anyagnal, szeretlek.

Aludtam az éjjel. Ma reggel ismét erősenek, nyugodtnak érzem magamat, és képes vagyok arra, hogy Dunoyne Fülöp urat egy megcsaljam, mint a hogy ő megcsalt engem. Leghalványabb sejtésem sincs arról, hogy kiismertem. Bár volna annyi bátorságom, hogy meg tudjak látni önként. Milyen élvezettel bérelném ki a legközelebbi ablakot, mely a vésztohelyre nyílik s nézém, hogyan végzik ki!

Miss Jilgallt jobban kedvű, mint valaha. Elment mulatni s a ravasz teremtés titok csinál belőle. «Isten átnél, Miss Heléna. Elmegyek néhány napra egy barátomhoz.» Micsoda barátomhoz? Ki tördök azzal? (Folytatása következik.)

APÁTLAN, ANYÁTLAN.

Regény, szabadon francia után. HARMADIK RÉSZ. Egyedül a világon.

— A mi a szabadságot illeti, folytatá Leval, ez már egészen más dolog. A szabadságot annyira megtámadható, hogy Kelly be se várta újabb utasításainkat és megindította szabadság megváltás címén a párt Pierre és Pembroke urak ellen.

— Ah! és mikor tudjuk meg az eredményt? Elhúzódnak talán évekig? — Oh nem, sőt valószínű, hogy a pár már el is van intézve. — És mikor tudjuk meg? — Kérlek, türelemmel várj, mert még nem tudom, hogy mi okozta az az ájulást. Düh — irítottat, határtalan, halálos düh volt az okozója. Most már abban a hidegvérű állapotban vagyok, hogy ép olyan nyugodtan tudok vissza pillantani arra az eseményre, mintha valami más lényval történt volna. Tegyük föl, hogy az a leány tudára adta a kedvesnek, hogy szereti, úgy, a mint még nem adta tudára soha. Tegyük föl, hogy abban a pillanatban, a mint kiment, ismét benyitotta az ajtót, hogy — szegény nyomorult — még egyszer, ötvendészer, azt mondja neki: anyagnal, szeretlek.

urnál. Ime a válaszok, melyeket az ön kérdéseire kaptam. — James Pembroke igen fiatal volt el egy Jumell-Chase nevű newyorki lányt, kiül baromfi há születt; ezeknek legidősebbike, Benjamin, tizenhét éves.

— Jól van; és Jonathan Pierre? — Nötelen. — Hány éves? — Harminczevöl; középtermetű, szöke haju és szakáll, piros poszgas arca.

— Oszlinszerien eszebe jutott Pierrenek Eugène Gages az ő barna arczszínevel, fekete hajával és szakállal. — Adél felsőhajított egészen halkán azt mondá: — Harminczevöl éves és nőllen! ... Ah, ha czélt érhetnék! ...

— Ehed után Pierre azt mondá barátjának: — Mialatt hugom Georgettel elmondját a lezket, ki ma kivételesen igen jól viseli magát, sziveskedj, kedves barátom, velem a dolgozó szobamba jomni, ott majd megmutatom szabadalmamait. A két férfi átszaladt az udvaron és belepelt a gyárba.

Pierre meggyújtott az iroasztal közelében egy gázlámpát, majd kinyitotta iroasztalának fiókját és kivett belőle okmányokat és rajzokat. A tintatartó, monda, meggyújtott a fölül, hogy a találmány a miénk, mert véletlenül meg a rajzokat is megtaláltam, melyek után készült. Pierre megmutatta Levalnak a rajzokat. — Igaza van, monda Leval némi idő múlva, a rajz teljesen megegyezik a tintatartó alakjával. Az ön emlékezete nem csalta meg; a rajzot is meg a tintatartót is ugyanegy kéz készítette. Nyilvánvaló, hogy Eugène Gages megváltoztatta a nevet és Pierre és Pembroke gyárában van mint egyszerű munkás alkalmazva; ez minden kétséget kizár.

— De hogyan tudjuk meg? kérde Pierre. — Várjuk be a pár végét, a mi nem késhetik sokáig s attól tegyük függővé további lépéseinket. — Nehány hét múlva újabb levél jött Kellytől, melyben közölte, hogy Pierre és Pembroke elvesztették a szabadalmi párt; a bíróság a költségek viselésére, tekintélyes kártérítési összeg fizetésére s gyári üzem ábbragyására ítélte őket. — Azt hiszik tevé hozzá Kelly, hogy az ellenfelek nem hagyják a dolgot annyiban; meglehet, hogy felelősből fognak az ítélet ellen, de az is meglehet, hogy meg fogják kísérteni, hogy Sauesval megállapodásra jussanak. — No látnak, monda Pierre, a szerencse kedvez önöknek; most meg inkább kell várniuk mint valaha. — De Pierre és Adél már tíz év óta várták és türelmük már fogytán volt! — Lehetőség-e, hogy a pusztá veletlen fedeztetette fel a két amerikaival az ő találmányukat? — Es lehetőség-e, hogy Eugène Gagesnak ne legyen semmi köze az amerikaiak találmányához? — Másnap korán reggel az irodában ült a két testvér, meghajnyva-veve, hogy eme újabb fordulat következtében már most meg kezdjenek, midőn egy-

